

IVA PERETIĆ

DUGOOČEKIVANI SUSRET

U Ulici Ljudevita Posavskog 35 A živjeli smo moj brat, tata, mama i ja. 19. ožujka proslavila sam svoj 20. rođendan. Neke od mojih prijateljica koje sam pozvala nisu došle jer su bile Srпкиnje i morale su se odseliti u Srbiju zbog nadolazeće katastrofe, a ta katastrofa zove se Domovinski rat. Tu započinje moja priča za pamćenje. Dana 24. kolovoza ugledala sam tenkove ispred svoje kuće kako se spremaju za obranu od srpskih agresora. Moja majka je pakirala stvari, a otac je pregledavao stanje automobila prije polaska u Zagreb. Moj brat Damir koji je imao samo sedamnaest godina otišao je na nogometno igralište nedaleko od kuće pozdraviti prijatelje. Sve se činilo tako mirno, bez ijednog oblačka na nebu sve dok se u 13 sati i 57 minuta nije na nebu pojavila crna naprava koja je ravno letjela prema nogometnom igralištu. U tom trenutku nisam znala što je to bilo i što se događa, sve dok se nije čula eksplozija. Kada sam čula plač, viku i jauk bez razmišljanja sam potrčala na nogometno igralište. Kada sam došla tamo imala sam što vidjeti. Na podu sam ugledala onesviještenog i ranjenog brata i njegove prijatelje koji su mu u plaču pokušali pomoći. Brzo sam pozvala oca da nas odveze u Vukovarsku bolnicu. Moj brat je ležao u komi tjedan dana, nismo imali pristup bolnici, bio je zabranjen ulaz. Kako sam se upisala na Medicinski fakultet u Zagrebu, poslala sam zahtjev prebacivanja u Vukovarsku bolnicu. Odgovor sam dobila nakon dva tjedna. Svoj rad sam započela 16. rujna. Prvo što sam učinila kada sam stigla, posjetila sam brata koji se probudio iz kome. To je bio jedini način da ga vidim i da svojim roditeljima mogu javiti da je sve u redu. Kada sam ga ugledala zaplakala sam i počela sam ljubiti njegove ranjene ruke... Čak su ga i poljupci boljeli, nisam ga smjela ni zagrliti. U njegovim očima sam vidjela sjaj želje za življenjem. Tihim i promuklim glasom me upitao: „Seko kada će ovo završiti?“ Krenula sam odgovoriti, ali glavni doktor me prekinuo zbog hitne intervencije. U bolnicu je pristiglo pet ranjenih muškaraca, dvije trudnice i jedna djevojčica bez šake. Bila sam prestravljena, u tom stresu sam uhvatila djevojčicu za čitavu ruku i rekla sam joj da će sve biti u redu. U tom trenutku je pala granata na Vukovarsku bolnicu. Vriskovi u bolnici su bili sve jači i bolniji za mene. Ugledala sam medicinske sestre (Srпкиnje) koje su se sretne uputile prema izlazu bolnice gdje su bili srpski vojnici. Bila sam zgrožena jer nisam mogla vjerovati što vidim. Nakon toga sam začula plač trudnice koja je ležala na bolničkom krevetu. Trebala je roditi. Odvela sam je u rađaonicu i pozvala glavnog doktora. Tada sam obavila svoj prvi posao kao medicinska sestra. Bila sam sretna jer sam pomogla pri porodu male Antonije. Nisam ni znala što se događa u

bolnici. Kada sam vidjela prazne prostorije više nije bilo onih muškaraca koje sam viđala. Dok se Antonija rađala, po bolnici su srpski agresori izvlačili sve muškarce koji su mogli hodati, sve one koji nisu ranjeni i sve one koji su se skrivali u bolnici. Kada su mi to rekli drugi pacijenti i medicinske sestre, kao da me netko puknuo u srce. Potrčala sam u sobu u kojoj je trebao biti moj brat. Naravno nije bio tamo, odveli su ga, bilo je prekasno. Pala sam na koljena i zaplakala. Uzela sam njegov jastuk i stisnula sam ga kao da je on. I dalje sam na tom jastuku osjetila njegov miris. U sobu je ušao jedan pacijent i zamolio me mogu li mu premotati ranu na lijevoj ruci. Ustala sam i nastavila dalje. Znala sam da moram nastaviti, ali nisam si mogla oprostiti kako sam ostavila brata. Molila sam Boga da je dobro i nadala se da ću ga pronaći. Svakim danom pregledavala bih sobe u nadi da ću ga ponovno ugledati. Nakon nekoliko mjeseci rada u bolnici stanje se malo popravilo. Morala sam nastaviti dalje i pomagati onima kojima je trebalo. Nakon točno tri mjeseca dobila sam poziv glavnog doktora u salu u kojoj su ležala tijela poginulih. Glavni doktor me upitao mogu li mu pomoći s obdukcijom. Pristala sam. Nakon nekoliko sati obdukcije došli smo do jedne mlade žrtve muškog roda. Da, bio je to on. Moj mali brat Damir. Srce mi se slomilo na tisuću komadića. U boli i s knedlom u grlu nazvala sam roditelje i rekla im što se dogodilo. Moj mali brat je pronađen mrtav. To je bio dugo očekivani susret za koji se nisam nadala da će tako završiti. Vjerovala sam, imala sam nadu. Nada umire posljednja, zar ne? Nisam ljuta na nikoga ... ali razmišljala sam o tome kako spavaju ljudi koji su učinili takav zločin, ljudi prljave duše...

Dok sam bila mala uvijek sam slušala djedove priče. Priče o ratu. Nikada mi nije bilo jasno zašto bi itko tako nešto učinio. Uvijek sam djedu govorila „mah, ti to sve preuveličavaš“ nisam mu vjerovala. Sve do jednog dana kada sam sve to iskusila, tada, upravo tada, sam razumjela sve njegove priče. Šetam gradom, gledam i razmišljam zašto? Zašto oduzeti nekome dom, prijatelje, roditelje, djecu ... sreću? Zašto? Tko je krivac? Tko ima toliko mržnje u sebi da može nanijeti toliko boli milijunima nevinih ljudi? Pitanja koja me dugo vremena proganjaju. Pitanja na koja trenutno nemam odgovora. Možda nikada neću ni imati odgovor ... Svakim danom sve više i više rastemo, no ne rastemo kao ljudi. Nije nam bitna tuđa sreća, ako je netko sretan mi ćemo dati sve da mu uništimo tu sreću kako bi mi bili sretniji. Zapravo, sve to vodi ratu. Sve dok bude postojalo moje i tvoje, a ne naše biti će rata ... Zato pružimo si ruke i neka svijetom vlada dobrota i mir. Ljubimo se međusobno jer samo ljubav nas može spasiti. Izvucimo pouku i ne dajmo da se više ikada dogodi ovakav zločin.